

Arrest

nr. 44 123 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Pec, Kosovo. U woonde daar als minderjarige steeds samen met uw ouders S.(...) N.(...) en M.(...) (O.V. 5.519.700).

In 2003 vluchtte u als minderjarige samen met uw ouders naar België.

Op 9 oktober 2003 vroegen uw ouders voor de eerste keer asiel aan. Op 23 oktober 2003 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf genomen die op 4 december 2003 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd omdat uw ouders niet aannemelijk maakten afkomstig te zijn uit Kosovo. Hun verzoek tot schorsing en nietigverklaring werd op 6 oktober 2004 door de Raad van State verworpen.

Op 4 november 2004 vroegen uw ouders voor de tweede keer asiel aan in België. Op 15 december 2004 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 2 april 2007 dienden uw ouders een derde asielaanvraag in. Op 9 augustus 2007 werd door ons een weigeringbeslissing genomen omdat er geen bewijskracht kon gegeven worden aan de identiteitsdocumenten die ze neerlegden ter staving van hun vermeende Kosovaarse afkomst. Op

6 december 2007 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 21 april 2009 dienden uw ouders een vierde asielaanvraag in. Op 18 mei 2009 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken om deze niet in overweging te nemen.

U, die ondertussen meerderjarig bent geworden, diende op 21 april 2009 eveneens een asielaanvraag in.

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven die uw ouders in het kader van hun asielaanvragen aanhaalden, i.e. een inval door onbekenden in jullie woning in Kosovo waarbij uw zus Anita verkracht werd en uw ouders vastgebonden werden. Uw hond Bobby werd toen doodgeschoten.

Na dit incident woonde u nog twee jaar samen met uw ouders bij familie of kennissen in een andere stad in Kosovo.

U voegde hieraan toe dat u in Kosovo door Serviërs en etnische Albanezen werd lastiggevallen omwille van uw origine hetgeen u belette naar school te gaan en dat de situatie er onleefbaar is.

U bent niet in het bezit van identiteitsdocumenten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet vastgesteld worden dat u als minderjarige met uw ouders S.(...) N.(...) en S.(...) M.(...) uw land van herkomst verliet.

In het kader van de eerste asielaanvraag van uw ouders werd een beslissing van weigering tot verblijf genomen daar zij niet aannemelijk gemaakt hadden afkomstig te zijn uit Kosovo.

In het kader van hun derde asielaanvraag brachten ze geen feiten of elementen aan die een ander licht konden werpen op voornoemde appreciatie. Er kon immers geen bewijskracht worden gegeven aan de door hen neergelegde identiteitsdocumenten ter staving van hun afkomst uit Kosovo.

Hun tweede en hun vierde asielaanvraag werden niet in overweging genomen.

Uzelf haalde geen feiten of elementen aan die aan bovenstaande vaststellingen iets zouden kunnen wijzigen.

U herhaalde immers gewoon de motieven van uw ouders en u voegde zelfs toe dat u dacht dat u in Kosovo was opgegroeid maar dat u toen te jong was om dit met zekerheid te kunnen zeggen (CGVS, p. 6).

Aangezien in hoofde van uw ouders S.(...) N.(...) en S.(...) M.(...), een weigeringsbeslissing werd genomen, kan ten aanzien van u bijgevolg evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw broer, U.(...) S.(...) (O.V. 6.066.781), eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 25 februari 2010 niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en uit kritiek op de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken houdende de weigering van in overwegingname van de vierde asielaanvraag van zijn ouders.

Hij laat gelden dat de Commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de nieuwe documenten die hij heeft neergelegd, met name het UNMIK-document en een getuigenis van de voorzitter van de hulporganisatie aan Roma, en dat deze stukken niet ten gronde werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag van zijn ouders.

Hij meent dat het niet volstaat te verwijzen naar de weigeringsbeslissingen van ouders om zijn asielaanvraag af te wijzen, maar is van mening dat de door hem neergelegde nieuwe documenten ten gronde moeten onderzocht worden gezien hij eerder nog geen asielaanvraag heeft ingediend.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een brief toe van zijn advocaat gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en die van zijn ouders, waarin hij poogt duidelijk te maken wat de nieuwe elementen zijn (stuk 2).

Hij verwijst verder naar een verslag van OSAR (stuk 3) waaruit zou moeten blijken dat leden van de Roma-gemeenschap in Kosovo en Servië geconfronteerd worden met moeilijkheden en er in miserele omstandigheden moeten leven. Hij beweert dat hij omwille van zijn nationaliteit of omwille van het toebehoren aan een bepaalde sociale groep, het risico loopt vervolgd te worden.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek of de beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat het verzoekschrift houdende het beroep tegen de weigeringsbeslissing van 26 januari 2010 genomen lastens verzoeker, niet nuttig kan worden aangewend om ook de beslissing van 18 mei 2009 van de Dienst Vreemdelingenzaken houdende de weigering van in overwegingname van de vierde asielaanvraag van diens ouders, aan te vechten.

De Raad is hiervoor trouwens in het kader van de procedure van volle rechtsmacht, ook niet bevoegd.

De Raad stelt vervolgens vast dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert dat hij op het Commissariaat-generaal een UNMIK-document en een document van de voorzitter van de Roma hulporganisatie heeft neergelegd, zijn administratief dossier dergelijke documenten niet bevat; de Raad houdt bijgevolg geen rekening met voormelde stukken.

Gezien verzoeker verder geen andere motieven inriep dan deze van zijn ouders, S. N. en S. M., en het onderzoek van hun -derde- asielaanvraag afgesloten werd door een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen van 9 augustus 2007 houdende weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissing die werd bevestigd bij arresten nrs. 4531 en 4532 van 6 december 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen -die in kracht van gewijsde zijn getreden-, heeft de Commissaris-generaal terecht besloten tot de weigering van

de status van vluchteling van verzoeker en weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn verzoekschrift (zie p. 5) verwijst verzoeker naar het verslag van "Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés" van 10 oktober 2008 (niet gesteld in de taal van de procedure en niet vertaald) waaruit volgens hem blijkt dat *"personen die werden verjaagd uit Kosovo, leden van de Roma-gemeenschap, worden geconfronteerd met zeer grote moeilijkheden in Kosovo en Servië, gezien zij in miserabele levensomstandigheden leven, moeilijkheden hebben om zich te laten registreren en toegang te krijgen tot humanitaire hulp (sic)"* en dat *"ditzelfde verslag bevestigt eveneens dat men niet kan spreken van een redelijke mogelijkheid om zich elders te vestigen in Servië voor leden van deze etnische gemeenschap."*

De Raad leest in het voormelde arresten dat *"De Raad stelt vast dat, gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas eerder al ongeloofwaardig werd bevonden, niet kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade als bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."*

Voorts werden ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn afkomst niet geloofwaardig bevonden, zodat enige band tussen verzoeker en de situatie in zijn beweerd land van herkomst niet kan worden vastgesteld en om die reden alleen al in zijn hoofde evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van bovenvermelde wet kan worden aangenomen."

In acht genomen wat voormelde arresten besluiten, meer bepaald een ongeloofwaardig asielrelaas en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot hun afkomst, kan voormeld verslag over de toestand in Servië, aan verzoeker geen steun bieden.

Van verzoeker wordt derhalve de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend, noch wordt aan hem de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van voormelde wet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE